

РЕШЕНИЕ

№ 1934

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11218** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. Н. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв.А. Т., срещу Решение № 20045441 от 28.06.2022г. по НАХД № 971/2021г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 147 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 20-4332-020894 от 01.12.2020г. издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание “глоба” в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, както и за допуснати съществени процесуални нарушения. Излага съображения, че липсва нужната яснота и точност в обстоятелствата на нарушението, което да позволи привеждането им към хипотезите на закона, с оглед преценката на съставомерност на деянието. Сочи, че съдът не е положил необходимите усилия за разкриване на обективната истина и за изясняване на фактическата обстановка, тъй като не е разпитал всички свидетели на случилото се.

Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и отменено с него наказателното постановление. Претендира разноски.

Ответникът – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, не взема становище. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, в настоящия съдебен състав, като извърши проверка на атакуваното решение и прецени допустимостта и основателността на касационната жалба с оглед наведените в нея касационни основания, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 ал.1 АПК, от страна по делото, за която то е неблагоприятно и като такава е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В производството пред СРС е установено, че на 18.11.2020 г. в 04:52 часа в [населено място], на ул. Карамфил жалбоподателят като водач на лек автомобил - М. с рег. [рег.номер на МПС] , отказал при извършена проверка да бъде проверен с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, като му бил издаден талон за медицинско изследване. При извършената проверка, жалбоподателят не носел свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към СУМПС от съответната категория и не представил същите на контролните органи.

За констатираното нарушение бил издаден акт за установяване на административно нарушение № 694292 от 18.11.2020г. Въз основа на АУАН на 01.12.2020г. е издадено НП от Началник група към СДВР Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на Р. Н. Н., ЕГН: [ЕГН] е наложено на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП административно наказание “глоба” в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и съдържание, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на Р. Н. Н. е ангажирана правилно за нарушенията на чл.174, ал.3 от ЗДвП и СРС е приел, че така определената санкция е в законоустановения размер, като наказващият орган е отчел обществената опасност на конкретното нарушение. Установено е, че нарушителят е бил наясно още от самото начало на административното производство за вмененото му за извършено нарушение и това, че наказващият орган е цитирал в обжалваното НП текста на разпоредбата на чл. 174. ал. 3 от ЗДвП. Изложил е още, че в процесния случай безспорно се доказва, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство, установено от показанията на полицейските органи Е. С. и А. Б.. Установено е по делото, че в изпълнение на законовата процедура след отказа на жалбоподателя да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7410 му е издаден талон за изследване. В същия са определени лечебното заведение и срока за явяване, в които жалбоподателят е могъл да се възползва от правото си на даване на кръвна проба за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за

доказани фактите така, както са установени от СРС.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактичката обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактичките обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл.174, ал.3 от ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“

В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. В АУАН е описано подробно изпълнителното деяние. **Няма данни от друга страна да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон.** Поради това правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е вярна.

Неоснователни са твърденията на касатора за необоснованост и липса на индивидуализация на нарушението в АУАН и НП, тъй като и двата акта съдържат законоустановените реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е описано точно, ясно и подробно – посочени са мястото и начинът на извършване, обстоятелствата, при които е извършено, както е възприела и предходната съдебна инстанция. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда, в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства, не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е мотивирано. Не се констатира твърдените съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна,

а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.
По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1
ЗАНН, Административен съд – София град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20045441 от 28.06.2022г. по НАХД № 971/2021г. по
описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 147 състав
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.